

یادداشت

عبدالله ویسی

کارشناس فوتبال

برنامه محوری در سیاست‌های فیفا

پیش از آغاز جام جهانی، بسیاری از کارشناسان بر این باور بودند که افزایش تعداد تیم‌ها به اقت کیفی مسابقات منجر خواهد شد. اما روند رقابت‌ها از همان مرحله گروهی نشان داد که این پیش‌بینی چندان منطبق با واقعیت نیست. در هر مرحله، نه‌تنها کیفیت بازی‌ها کاهش نیافت، بلکه تیم‌ها با تجربه‌اندوزی در جریان مسابقات، به‌تدریج عملکردی منسجم‌تر و پویاتر از خود به نمایش گذاشتند. این رشد تدریجی، به جذب مخاطبان بیشتر و در نتیجه افزایش درآمدهای مرتبط با فوتبال نیز منتهی خواهد شد.

در میان تیم‌ها نیز نقاط عطف تاریخی قابل توجهی رقم خورد. تیم‌هایی مانند کی‌پورد و کنگو که برای نخستین‌بار در چنین سطحی حاضر شده بودند، برابر قدرت‌های سنتی فوتبال نمایش‌های درخشانی ارائه کردند. مراکش به نخستین تیم آفریقایی تبدیل شد که برای دومین بار به مرحله یک‌چهارم نهایی راه می‌یابد؛ نروژ نیز برای اولین‌بار در تاریخ خود به این مرحله رسید. سوئیس پس از سال‌ها، از ۱۹۵۴ تاکنون، بار دیگر حضور در جمع هشت تیم برتر را تجربه کرد. در این میان، اسپانیا تنها تیمی بود که بدون دریافت حتی یک گل به مسیر خود ادامه داد و اوانی سیمون با ثبت ۶۰۹ دقیقه کلین‌شیت، رکوردی کم‌نظیر را به نام خود ثبت کرد.

برگزاری با کیفیت جام ۲۰۲۶ دربراره فرمت ۴۸ تیمی را نیز تا حد زیادی برطرف کرد. اهدافی که جانی اینفانتینو، رئیس فیفا، در پس این تصمیم دنبال می‌کرد، در عمل به نتایج مثبتی ختم شد و فضای انتقادی را تا حد زیادی کاهش داد. از دیدگاه فنی نیز افزایش تعداد بازی‌ها، فرصتی فراهم آورد تا بازیکنان حرفه‌ای ارزیابی دقیق‌تری از توانایی‌های خود در بالاترین سطح فوتبال جهان داشته باشند.

در مقابل، تیم‌هایی چون اردن، قطر و عراق که صرفاً به حضور در جام جهانی بسنده کرده بودند، با پذیرش شکست دریافتند توسعه فوتبال ملی مستلزم سرمایه‌گذاری و برنامه‌ریزی بلندمدت است. تجربه نشان داد که مساله صرفاً کسب سهمیه نیست، بلکه پیشروی در مراحل بالاتر می‌تواند منافع اقتصادی و اعتباری بیشتری برای کشورها به همراه داشته باشد. در این میان، تفاوت نگرش‌ها نیز آشکار شد؛ در حالی که برخی تیم‌ها ناگامی را به عوامل بیرونی نسبت می‌دهند، تیم‌های موفق به دنبال تحلیل چرایی موفقیت فینالیست‌ها هستند؛ رویکردی که ریشه در برنامه‌محوری و نگاه راهبردی به فوتبال دارد.

رده‌بندی جام جهانی

Third place Play-off

FIFA World Cup 2026 (Canada - Mexico - USA)

یکشنبه ۲۸ تیرماه

ساعت ۳۰:۰۰ باامداد

انگلیس

ملاقات غول‌های بازنده

بامداد فردا صحنه‌ای دیگر از درام همیشگی فوتبال جهان رقم می‌خورد؛ جایی که فرانسه و انگلیس، دو مدعی ناکام در نیمه‌نهایی، این‌بار نه برای جام، بلکه برای آبرو و افتخار به میدان می‌روند. جدالی برای تصاحب سکوی سوم؛ سکویی که هرچند از طلا و نقره فاصله دارد، اما هنوز برق غرور در آن پیداست.

فرانسه، تیمی که با ریت‌م تند و انتقال‌های برق‌آسا، خط دفاعی هر حریفی را به لرزه می‌اندازد، در این تورنمنت نیز نشانی از همان چهره آشنا داشته است. خروس‌ها در فاز هجومی بی‌رحم‌اند، اما اوقاتی در بازگشت به عقب، دچار لغزش‌هایی می‌شوند که بهایش سنگین تمام می‌شود. در سوی دیگر، انگلیس با نظمی کلاسیک و مهندسی‌شده، سعی در کنترل جریان بازی دارد؛ تیمی که توپ را خوب می‌چرخاند، اما در لحظه نهایی، گاهی دچار تردید می‌شود. این مسابقه، تقابل دو فلسفه است: سرعت در برابر صبوری، غریزه در برابر محاسبه. میانه زمین، میدان جنگی خواهد بود که هر تیم بتواند نبض آن را در دست بگیرد، یک گام به پیروزی نزدیک‌تر می‌شود. ضربات ایستگاهی نیز می‌توانند نقش کلیدی را تغییر می‌دهند. در تاریخ تقابل‌های دو تیم، همیشه پوی احتیاط به مشام رسیده؛ بازی‌هایی فشرده، کم‌گل و سرشار از لحظات تعیین‌کننده. حالا هم با حساسیت‌های فزاینده در ساق‌ها و فشار روانی پایان تورنمنت، بعید نیست که گره بازی دراز بزر شود. این، بازی آخر است؛ آخرین فرصت برای ایختن. یکی با مدال برنز، سرفراز زمین را ترک می‌کند و دیگری، با اندوهی خاموش، در سایه حسرت گم می‌شود. فوتبال، همین قدر بی‌رحم و همین قدر زیباست.

«ایران» ابعاد اقتصادی و فنی جام جهانی ۲۰۲۶ را بررسی می‌کند

کودتای ثروت علیه مستطیل سبز

رقمی که در مقایسه با حدود ۷.۵ میلیارد دوره از بزرگ‌ترین رویداد فوتبالی جهان با حضور ۲۸ تیم، صرفاً یک تغییر در فرمت رقابت‌ها نبود؛ این تورنمنت همانند نقطه عطفی در بازتعریف اقتصاد فوتبال جهانی ظاهر شد. اگرچه نبردها در مستطیل سبز جریان داشت، اما رقابت واقعی در بیرون از زمین و در ترانزآمه‌های مالی شکل گرفت؛ جایی که گوردهای درآمدی یکی پس از دیگری شکسته شدند. اما با این حال در کنار این موفقیت کم‌سابقه اقتصادی برای فیفا، موجی از انتقادات جدی از سوی بدنه فوتبال نیز شکل گرفت؛ انتقاداتی که اکنون با طرح ایده افزایش تیم‌ها به ۶۴ در جام جهانی، ۲۰۳۰، ابعاد تازه‌تری به خود گرفته است.

حق‌پخش ستون طلایی اقتصاد فوتبال
در این میان، حق پخش تلویزیونی و دیجیتال همچنان اصلی‌ترین منبع درآمد باقی ماند و سهمی بین ۵ تا ۶ میلیارد دلار را به خود اختصاص داد. گسترش پلتفرم‌های استریم، توسعه بازارهای آسیایی و آمریکای شمالی و افزایش ساعات پخش، باعث شد فیفا عملاً «مان» را به یک دارایی اقتصادی تبدیل کند؛ دارایی‌ای که هر دقیقه آن قابلیت فروش و ارزش‌گذاری دارد.

بازی‌های بیشتر، پول بیشتر
افزایش تعداد تیم‌ها، رشد چشمگیر تعداد مسابقات و تقسیم میزبانی میان چند کشور، جام جهانی ۲۰۲۶ را به بزرگ‌ترین پروژه درآمدزای تاریخ فوتبال تبدیل کرد. برآوردها نشان می‌دهد درآمد فیفا از این رقابت‌ها از مرز ۱۰ میلیارد دلار عبور کرده است؛

مجید جلالی، کارشناس فوتبال در گفت‌وگو با «ایران»:

فیفا، نقشه قدرت در فوتبال را تغییر می‌دهد

پرسا غفاری/ در سال‌های اخیر، تغییرات ساختاری در جام جهانی فوتبال پروژه‌ای افزایش تعداد تیم‌ها به ۴۸ تیم بحث‌های گسترده‌ای را میان کارشناسان، مدیران و علاقه‌مندان این ورزش برانگیخته است. موافقان این طرح، آن را گامی در مسیر جهانی‌تر شدن فوتبال، افزایش عدالت رقابتی و توسعه این ورزش در قاره‌های کمتر برخوردار می‌دانند؛ در حالی که مخالفان نسیبت به افت کیفیت فنی مسابقات، افزایش فشار بر بازیکنان و پیچیده‌تر شدن تقویم رقابتی هشدار

رآمد بیش از ۱۰ میلیارد دلاری فیفا از جام جهانی ۲۰۲۶، نتیجه پروژه‌ای بزرگ و افزایش تیم‌ها به ۴۸ تیم بود. اما برخی معتقدند این افزایش به کیفیت فوتبال لطمه زده است. نظر شما چیست؟

نگاه فیفا فراتر از نگاه‌های معمول در جامعه است. این نهاد، فوتبال را به‌عنوان ورزش اول جهان می‌بیند و جام جهانی را بزرگ‌ترین رویداد ورزشی دنیا می‌داند. افزایش تعداد تیم‌ها باعث می‌شود جمعیت عظیمی از مردم در سراسر جهان درگیر این رویداد شوند و توجه رسانه‌ای به شکلی چشمگیر و حتی انفجاری افزایش پیدا کند. برای کشورهای تازه‌وارد نیز، حضور در جام جهانی به یک رویداد تاریخی و حتی «اتفاق قرن» تبدیل می‌شود که تأثیرات فرهنگی، رسانه‌ای و احساسی عمیقی بر جای می‌گذارد.

اینفانتینو به دنبال آن است که حتی کشورهایی مانند بنگلادش، پاکستان، هند و چین با جمعیتی نزدیک به سه و نیم میلیارد نفره این رقابت‌ها را به‌پیدا کنند تا به توسعه فوتبال در این کشورها کمک شود. چراکه حضور در جام جهانی، آنها را ناگزیر به برنامه‌ریزی و تلاش بیشتر برای پیشرفت فوتبال می‌کند.

آیا افزایش تعداد تیم‌ها به کیفیت مسابقات آسیب وارد نکرده است؟

این موضوع پیش از آغاز مسابقات بسیار مطرح بود و بسیاری بر این باور بودند که افزایش تیم‌ها باعث افت کیفیت بازی‌ها می‌شود. اما نمونه‌هایی مانند یک تیم بی‌روح نشان داد که این نگرانی‌ها لزوماً درست نیست. این تیم با نمایشی که مقابل اسپانیا و سایر تیم‌ها داشت، توانست فوتبال و ارزش‌های خود را به جهان معرفی کند. این مثال خوبی است که نشان می‌دهد بازی‌های بیشتری فرصت حضور داد. از سوی دیگر، آمار و ارقام بویژه در مرحله گروهی نشان داد که از نظر کیفی، مسابقات نسبت به دوره‌های گذشته رشد داشته است. آنچه در نهایت به اثبات رسید، این بود که جام جهانی ۲۰۲۶ سطح استقبال عمومی، کیفیت رقابت‌ها و فرصت دادن به تیم‌های شایسته را افزایش داده است.

آیا طولانی‌تر شدن مسابقات برای بازیکنان و مربیان فشار زیادی دارد؟

این مساله همواره یکی از بحث‌های مطرح در فوتبال بوده است. اما در جام جهانی ۲۰۲۶، این مساله به‌خوبی مدیریت شد. فدراسیون جهانی فوتبال با برنامه‌ریزی دقیق، توانست فشار را به حداقل برساند. بازیکنان و مربیان با برنامه‌ریزی مناسب، توانستند این تورنمنت را به‌خوبی مدیریت کنند. این نشان می‌دهد که فدراسیون جهانی فوتبال توانسته است با برنامه‌ریزی دقیق، فشار را به حداقل برساند.

آمریکای شمالی، انگیزه‌ای قوی برای برنده شدن در این تورنمنت است. این تورنمنت می‌تواند به اقتصاد آمریکا کمک کند. این تورنمنت می‌تواند به اقتصاد آمریکا کمک کند. این تورنمنت می‌تواند به اقتصاد آمریکا کمک کند.

سودآوری از هیجان سکوها
بخش بلیت‌فروشی و خدمات گردشگری نیز درآمدی بین ۱.۵ تا ۲ میلیارد دلار به همراه داشت. افزایش تعداد مسابقات، استفاده از ورزشگاه‌های بزرگ‌تر، اعمال مدل‌های قیمت‌گذاری پویا و ارائه بسته‌های VIP، تجربه تماشای فوتبال را به یک کالای لوکس تبدیل کرد. با این حال، برخی محدودیت‌های اعمال‌شده از سوی دولت وقت ایالات متحده، به اعتقاد کارشناسان، مانع از تحقق کامل ظرفیت درآمدی این بخش شد.

پاداش حضور در بزرگ‌ترین صحنه فوتبال
فیفا در این دوره بخشی از درآمدها را میان تیم‌های شرکت‌کننده توزیع کرد؛ رقمی

می‌دهند. برای بررسی ابعاد گوناگون این تحول از دیدگاه اقتصادی، فنی و مدیریتی به سراغ «مجید جلالی»، کارشناس فوتبال، رفتیم تا درباره این نکات با او گفت‌وگو کنیم. وی با دفاع از رویکردهای فیفا، از نقش پررنگ اقتصاد در تصمیم‌گیری‌های این نهاد تا تأثیر این تغییرات بر کیفیت مسابقات، توسعه فوتبال در آسیا و آینده این رویداد بزرگ جهانی گفت و تأکید کرد باید به این تغییرات خوشبین باشیم. متن کامل این گفت‌وگو را در ادامه می‌خوانید.

انتخابی اروپا آسیب می‌زند. همچنین ویکتور مونتاگلیانی، رئیس کونکاکاف، با تکرار این نگرانی‌ها، گسترش بیشتر مسابقات را تصمیم درستی ندانسته است.

اما به نظر می‌رسد مخالفت این نهادها بیشتر به مسائل درآمدزایی و اختلال در برنامه‌های رقابتی خودشان بازمی‌گردد. علاوه بر این، آنها تمایل دارند ساختار و ابعاد جغرافیایی فوتبال در حوزه نفوذ خود را حفظ کنند.

یعنی اعتقاد دارید معجزه پول مخالفان را وادار به عقب‌نشینی خواهد کرد؟

کردش مالی قاره آسیا از سایر قاره‌ها بالاتر است. وقتی فوتبال در این قاره تا این اندازه طرفدار دارد، نمی‌توان صرفاً به دلیل فاصله فنی با اروپا، سهمیه آن را محدود به همان چهار تیم نگه داشت. برگزاری جام جهانی در قطر نشان داد که باید به آسیا اعتماد کرد. درست است که تیم‌هایی مانند اردن و قطر نتوانستند نتایج درخشانی کسب کنند، اما این آغاز مسیری تازه برای فوتبال آسیاست. اگر کنفدراسیون فوتبال آسیا (AFC) مدیریت مناسبی داشته باشد، در آینده می‌تواند به یکی از قدرت‌های مهم فوتبال تبدیل شود.

کشورهای مخالفی مانند انگلیس، آلمان

مرز فرسودگی رسیده‌اند.» خاویر تباس این روند را «بیشتر سیاسی تا ورزشی» می‌داند. حتی ماسیمیلیانو آلگری از سوی جیانی اینفانتینو دوباره معادلات را بر هم زده است: «۶۴ تیم برای ۲۰۳۰؟ چرا که نه؛ باید بررسی شود.» همین «باید بررسی شده» کافی بود تا اتاق‌های خبر، از لندن تا مادرید و دوحه، به خط شوند و با تیرهای متفاوت با رنگ و بوی انتقادی علیه این تصمیم موضع بگیرند.

واقعیت ساده است: جام جهانی از ۳۲ تیم در سال ۲۰۲۲ به ۴۸ تیم در ۲۰۲۶ رسید و حالا صحبت از ۶۴ تیم در جام ۲۰۳۰ است؛ یعنی تورنمتی با ابعادی بی‌سابقه و تعداد شرکت‌کنندگان فراتر از انتظار. تحلیلگران تخمین می‌زنند، چنین فرصی می‌تواند تعداد بازی‌ها را بیشتر و پول بیشتر، اما در این میان، آیا ارزش پیراهن‌ها هم حفظ می‌شود؟ آیا صعود به جام جهانی که زمانی رویایی دست‌نیافتنی بود، به یک روال عادی تبدیل نمی‌شود؟ در زمین واقعی فوتبال هم صداهای مخالف حلقه نمی‌نویسند. یواخیم لوو همدار داده است که بازیکنان «به

بود

تجربه‌های تعاملی برای هواداران، بیانگر این واقعیت است که جام جهانی دیگر صرفاً یک تورنمنت ورزشی نیست، بلکه محصولی جهانی در صنعت سرگرمی به شمار می‌آید.

صدای بلند منتقدان دانه درشت

در سوی دیگر این موفقیت اقتصادی، انتقادات جدی از سوی چهره‌های برجسته فوتبال مطرح شده است. بسیاری از صاحب‌نظران، رویکرد مدیریتی فیفا را تهدیدی برای ماهیت رقابتی فوتبال می‌دانند. سر الکس فرگوسن سال‌ها پیش نسبت به افزایش تعداد مسابقات هشدار داده و تأکید کرده بود که «فوتبال در حال از دست دادن تعادل خود است.» یورگن کلپ نیز بارها به فشرده‌گی تقویم اعتراض کرده و گفته است: «بازیکنان ماشین نیستند؛ این حجم از بازی‌ها به آنها آسیب می‌زند.» پپ گواردیولا نیز با لحنی محتاط اما متعادل، افزایش تعداد مسابقات را تهدیدی برای کیفیت فوتبال دانسته است.

فیفا در این دوره بخشی از درآمدها را میان تیم‌های شرکت‌کننده توزیع کرد؛ رقمی که هر زمان دیگری به یک شرکت چندرسانه‌ای تبدیل شده است. فروش محتوا به پلتفرم‌های دیجیتال، حضور ورزشکاران در شبکه‌های اجتماعی و خلق

و تا حدی اسپانیا، فوتبال را بیشتر به‌عنوان یک صنعت و فشاری می‌بیند و به دنبال بهره‌برداری حداکثری از آن هستند. برای مثال، ژاپن در ۲۰ سال گذشته به جذب مربیان خارجی وابسته بود، اما اکنون حتی یک مربی خارجی هم در این کشور فعالیت نمی‌کند. مخالفان این طرح تمایل دارند قدرت فوتبال در اختیار همان ۱۰ تا ۱۲ تیم برتر باقی بماند. باید توجه داشت که نقش ساختن یک تیم اهمیت بیشتری دارد. برای مثال، فرانسه با وجود داشتن ستاره‌های بزرگ نتوانست به فینال برسد. در مقابل، تیمی مانند اسپانیا با ستاره‌های کمتر اما ساختار تیمی منسجم، عملکردی قابل توجه داشت. اگر این تیم بتواند بازی فیزیکی و هوشمندانه‌آر آن‌تینر را کنترل کند، می‌تواند چهره یک قهرمان واقعی را به جهان نشان دهد.

آیا افزایش تعداد تیم‌ها به درآمد باشگاه‌ها هم کمک کرده است؟

سال‌ها باشگاه‌ها انتقاد داشتند که ریسک آزاد کردن بازیکنان‌شان برای رقابت‌های ملی را می‌پذیرند. در حالی که فیفا بیشترین منافع را به دست می‌آورد. اکنون فیفا حدود ۲۲۰ میلیون یورو میان باشگاه‌هایی که بازیکنان ملی‌پوش خود را در اختیار این تورنمنت قرار می‌دهند، توزیع کرده است.

آیا برگزاری تورنمنت طولانی باعث خستگی بازیکنان و تیم‌ها نمی‌شود؟

این جام درس‌های بزرگی برای بازیکنان، مربیان، داوران، آکادمی‌ها و به‌طور کلی همه آماده‌سازی، به فدراسیون‌ها پرداخت می‌دهد. در این میان، دیدار رده‌بندی همچنان جایگاه مشخصی در نظام توزیع منابع مالی دارد و نتیجه آن به‌طور مستقیم بر سهم نهایی تیم‌ها اثرگذار است. تیم پیروز در این مسابقه با قرار گرفتن در جایگاه سوم، ۲۹ میلیون دلار (معادل تقریبی پنج هزار و ۴۵۰ میلیارد تومان) دریافت می‌کند، در حالی که تیم بازنده به عنوان چهارم بسنده کرده و ۲۷ میلیون دلار (معادل تقریبی پنج هزار میلیارد تومان) به دست می‌آورد؛ اختلافی در میلیون دلاری که اگرچه در مقیاس کلان چندان چشمگیر به نظر نمی‌رسد، اما در سطح فدراسیون‌ها قرار دارد که با کسب عنوان اول، بیش از ۱۰۰ میلیون دلار (معادل تقریبی ۱۰ هزار میلیارد تومان) دریافت خواهد کرد؛ در حالی که نایب‌قهرمان نیز سهمی معادل ۳۳ میلیون دلار (معادل تقریبی ۶ هزار میلیارد تومان) به دست می‌آورد. این ارقام صرفاً در چارچوب پاداش عملکردی تعریف می‌شوند و جدا از کمک‌هزینه‌های مشارکت و

حتی آرسن ونگر- که اکنون در ساختار مدیریتی فیفا حضور دارد- بر ضرورت حفظ تعادل میان توسعه فوتبال و کیفیت رقابت‌ها تأکید کرده است.

فوتبال با تجارت؟

منتقدان معتقدند، افزایش تعداد تیم‌ها و مسابقات، فاصله کیفی میان تیم‌های قدرتمند و ضعیف را افزایش داده و سطح فنی رقابت‌ها را تحت تأثیر قرار داده است. از سوی دیگر، فشرده‌گی تقویم مسابقات، فشار مضاعفی بر بازیکنان وارد کرده؛ موضوعی که اتحادیه‌های بازیکنان بارها دربرآورد آن هشدار داده‌اند. در چنین فضایی، طرح ایده برگزاری جام جهانی ۲۰۳۰ با ۶۴ تیم، پرسشی اساسی را پیش از پیش برجسته کرده است: آیا فوتبال همچنان یک رقابت ورزشی است، یا به‌طور کامل به صنعتی درآمدمحور تبدیل شده است؟ پاسخ این پرسش شاید در صورت‌های مالی و ارقام درآمدی روشن باشد، اما در ذهن و قلب هوادارانی که هنوز به «روح فوتبال» باور دارند، این ابهام همچنان باقی است.

www.gettyimages.com - عکس

ذی‌نفعان فوتبال به همراه داشت. مهم این است که این تجربه‌ها به‌درستی رصد و تحلیل شود. باید پذیرفت که چنین فشارهایی در هر تورنمتی وجود دارد و اگر مدیریت روانی مناسبی صورت گیرد، می‌تواند به شکوفایی منجر شود. یکی از درس‌های مهم این جام این بود که صرفاً داشتن بازیکنان بزرگ کافی نیست، بلکه نحوه ساختن یک تیم اهمیت بیشتری دارد. برای مثال، فرانسه با وجود داشتن ستاره‌های بزرگ نتوانست به فینال برسد. در مقابل، تیمی مانند اسپانیا با ستاره‌های کمتر اما ساختار تیمی منسجم، عملکردی قابل توجه داشت. اگر این تیم بتواند بازی فیزیکی و هوشمندانه‌آر آن‌تینر را کنترل کند، می‌تواند چهره یک قهرمان واقعی را به جهان نشان دهد.

باین تقاسیر شما اجرای تصمیمات فیفا مبنی بر افزایش تیم‌های حاضر در جام جهانی را به سود فوتبال می‌دانید؟

با تغییرات ساختاری، جام جهانی از نظر تعداد تماشاگر، میزان درآمد و اهمیت اجتماعی، حتی از المپیک نیز پیشی خواهد گرفت. این روند، فوتبال را به قدرتمندترین رویداد ورزشی و فرهنگی جهان تبدیل می‌کند؛ به گونه‌ای که توجه عمومی به آن از مجموع سایر ورزش‌ها و حتی بسیاری از رویدادهای جهانی فراتر خواهد رفت.

جیش تاریخی پاداش هادر جام جهانی ۲۰۲۶

پاداش ۹,۴۳۰,۰۰۰,۰۰۰,۰۰۰ تومانی قهرمان

سوم ۲۷ میلیون دلار پاداش گرفت و تیم چهارم نیز ۵ میلیون دلار سهم برد. مقایسه این ارقام با پاداش‌های تعیین‌شده برای سال ۲۰۲۶ نشان می‌دهد که سهم قهرمان با افزایش هشت میلیون دلاری مواجه شده و سایر تیم‌های حاضر در جمع چهار تیم پایانی نیز رشد تدریجی اما معناداری را تجربه کرده‌اند. این افزایش‌ها در چارچوب سیاست‌های مالی جدید فیفا و رشد درآمدهای تجاری، حق پخش و مشارکت‌های اسپانسی قرار می‌گیرد.

جام جهانی ۲۰۲۶ را می‌توان نمادی از ورود فوتبال ملی به مرحله‌ای تازه از اقتصاد ورزش دانست؛ مرحله‌ای که در آن موفقیت در زمین مسابقه، هم‌زمان با رقابت برای کسب جام، بزرگ‌ترین صندوق‌های مالی ورزش جهان گره خورده است. چنین روندی نشان می‌دهد که جام جهانی دیگر تنها یک رویداد ورزشی نیست، بلکه به اکوسیستمی اقتصادی و پیچیده تبدیل شده است که در آن هر نتیجه، پایداری مستقیم در تراز مالی فوتبال ملی کشورها دارد.

آماده‌سازی، به فدراسیون‌ها پرداخت می‌دهد. در این میان، دیدار رده‌بندی همچنان جایگاه مشخصی در نظام توزیع منابع مالی دارد و نتیجه آن به‌طور مستقیم بر سهم نهایی تیم‌ها اثرگذار است. تیم پیروز در این مسابقه با قرار گرفتن در جایگاه سوم، ۲۹ میلیون دلار (معادل تقریبی پنج هزار و ۴۵۰ میلیارد تومان) دریافت می‌کند، در حالی که تیم بازنده به عنوان چهارم بسنده کرده و ۲۷ میلیون دلار (معادل تقریبی پنج هزار میلیارد تومان) به دست می‌آورد؛ اختلافی در میلیون دلاری که اگرچه در مقیاس کلان چندان چشمگیر به نظر نمی‌رسد، اما در سطح فدراسیون‌ها قرار دارد که با کسب عنوان اول، بیش از ۱۰۰ میلیون دلار (معادل تقریبی ۱۰ هزار میلیارد تومان) دریافت خواهد کرد؛ در حالی که نایب‌قهرمان نیز سهمی معادل ۳۳ میلیون دلار (معادل تقریبی ۶ هزار میلیارد تومان) به دست می‌آورد. این ارقام صرفاً در چارچوب پاداش عملکردی تعریف می‌شوند و جدا از کمک‌هزینه‌های مشارکت و

گروه ورزشی / در آستانه برگزاری فینال جام جهانی ۲۰۲۶، ابعاد اقتصادی این رویداد پیش از هر زمان دیگری در کانون توجه رسانه‌های جهانی قرار گرفته است؛ جایی که ارقام رسمی منتشرشده از سوی فیفا نشان می‌دهد این دوره، از منظر تخصیص پاداش‌های مالی به تیم‌های برتر، نقطه عطفی در تاریخ این رقابت‌ها به شمار می‌رود.

براساس مصوبات فیفا، مجموع پاداش‌های اختصاص یافته به تیم‌ها در این دوره به ۶۵۵ میلیون دلار افزایش یافته است؛ رقمی که بیانگر جهشی قابل توجه نسبت به دوره پیشین و همسو با گسترش ساختار مسابقات به ۴۸ تیم است.

در رأس این هرم مالی، تیم قهرمان قرار دارد که با کسب عنوان اول، بیش از ۱۰۰ میلیون دلار (معادل تقریبی ۱۰ هزار میلیارد تومان) دریافت خواهد کرد؛ در حالی که نایب‌قهرمان نیز سهمی معادل ۳۳ میلیون دلار (معادل تقریبی ۶ هزار میلیارد تومان) به دست می‌آورد. این ارقام صرفاً در چارچوب پاداش عملکردی تعریف می‌شوند و جدا از کمک‌هزینه‌های مشارکت و